

Willigis Jäger – Benedictijn en zenleraar over de Eerste Werkelijkheid

Volgens Jäger zijn religies op de Eerste Werkelijkheid gericht. Catechesen, landkaarten en modellen verouderen echter, als ze niet voortdurend vanuit de ervaring opnieuw worden beleefd. Evenals de Rooms-Katholieke Kerk ziet hij alle religies als belangrijke en noodzakelijke verworvenheden, maar hij verheelt niet dat ze zich niet of nauwelijks inspannen om hun starheid te overwinnen. En dat ze daardoor geen antwoord kunnen bieden op de geheel nieuwe manier waarop oude geloofsvragen opnieuw worden gesteld en dat zij voorts ook in gebreke blijven in het onderricht van het mystieke gebed.

Hij is van mening dat de evolutie nieuwe bewustzijnsniveaus tevoorschijn zal brengen. Bovendien meent hij dat Godservaring de ervaring van liefde is. Weliswaar zeggen alle religies dat ook, maar zo lang dit een gebod blijft, heeft dit geen effect, zoals hun geschiedenis aantoont. Iedere religie moet getranscendeerd worden tot Sophia Perennis, de eeuwige Wijsheid, die nu slechts door een kleine minderheid beleden wordt, maar die eens al het ware doel van elke religie zal worden erkend.

Mystiek kwam altijd tot leven wanneer de spirituele ervaringen van de stichters van religies in objectieve, rechtlijnige en dogmatische vormen verstarde. Wanneer het recht het leven en het dogma de persoonlijke ervaringen ging overheersen, ontstonden er altijd weer mystieke bewegingen, die een direct contact met God zochten. Daarom hebben de theïstische godsdiensten het altijd moeilijk gehad met de mystiek.

Citaten:

"Elke religie heeft heilige geschriften, rituelen en geboden. Die moeten mensen helpen om uit te vinden, wat met God, godheid, de wezenlijke natuur, Sunyata, enz. wordt bedoeld. Geschriften en rituelen kunnen slechts op God duiden (...) Wie God wil ervaren, moet boeken, rituelen en mentale begrippen overstijgen. Daarom zochten alle religies wegen die tot de ervaring van de Eerste Werkelijkheid leiden. In het boeddhisme ontwikkelden zich Zen, Vipassana en de Tibetaanse weg. Bij de hindoes ontstonden de talrijke yoga – richtingen. In de islam ontstond het soefisme, in het jodendom de kabbala en in het christendom de contemplatie. Dat zijn de spirituele wegen, waarmee de heilige geschriften, rituelen en geboden naar de Godservaring willen leiden. Zij willen tot het ervaren van de oerwerkelijkheid voeren. Die transcendentale ervaringsruimte behoort tot ons menselijk bestaan, ondanks dat veel mensen daarvan geen weet hebben."

"God openbaart zich in de boom als boom, in het dier als dier, in de mens als mens en in de engel als engel. Dit zijn dus geen wezens, waarnaast er dan nog een God zou zijn, die als het ware in hen kruipt, maar hij is in ieder van deze wezens afzonderlijk – en is dat ook weer niet -, omdat hij zich nooit in een van hen uitput, maar ook altijd alle anderen is. Dit is precies wat de mysticus ervaart. Hij leert de kosmos kennen als zinvolle manifestatie van God, terwijl sommige mensen zich tegenover de kosmos opstellen als analfabeten tegenover een gedicht: ze tellen de afzonderlijke tekens en woorden, maar zijn niet in staat de betekenis te begrijpen die het gedicht tot uitdrukking brengt."

"Het hiernamaals is niet iets dat zich ooit in de toekomst zal voordoen maar is iets dat buiten de tijd ligt: de tijdloosheid. Is dat je eenmaal duidelijk, dan moet je je voorstelling van opstanding en een leven na de dood wel veranderen. Want dan blijkt dat de opstanding zich niet op een andere tijd en plaats voltrekt, maar hier en nu. God voltrekt zich als het hier en nu. En religie is geen naar toekomstige beloning lonkende dienst aan een buiten de wereld staande God, maar de voltrekking van het hier en nu. – het zich voltrekken van God in ons concrete dagelijkse leven."

(bron: Wikipedia)